

சங்க இலக்கியத்தில் மருதத்திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள்
த. பெருமாள் ^{அ, *}, வீ. இராமமூர்த்தி ^அ

^அ தமிழாய்வுத்துறை, பி.ஜி.பி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, நாமக்கல்-637207, தமிழ்நாடு, இந்தியா

In Sangam literature, the Muthal, Karu, Uriporul of Maruthamthinai

D. Perumal ^{அ, *}, V. Ramamoorthy ^அ

^அ Department of Tamil, PGP College of Arts and Science, Namakkal-637207, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

perumaltpp@gmail.com

Received: 23-01-2022

Revised: 17-04-2022

Accepted: 22-04-2022

Published: 30-04-2022

ABSTRACT

Sangam literature is the historical vault of the Tamils. Among them, the culture of Tamils. Various biological ideas on culture are spreading. These are often found to be a five -fold of Kurunji, Mullai, Marutham, Neithal, Paalai. Among these, the land of the field is a field -based resource. Therefore, the majority of the people living here are living in agricultural lands. The industry they do will also be agricultural. Therefore, this article is described as the Muthal, Karu and Uriporul.

Keywords: Sangam literature, Muthal, Karu, Uriporul, Five Land

முன்னுரை

பண்டைத் தமிழரின் வரலாற்றுப் பெட்டகமாகச் சங்க இலக்கியங்கள் திகழ்கின்றன. அவற்றுள், தமிழரின் பண்பாடு. கலாச்சாரம் குறித்த பல்வேறு வாழ்வியல் கருத்துகள் விரவிக் கிடக்கின்றன. இவை, பெரும்பாலும் அகத்திணைக்குரிய குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனும் அன்பின் ஐந்திணைக்குரியனவாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள், மருத நிலம் வயலும் வயல் சார்ந்த வளம் மிக்கதாக இருக்கும். எனவே, இங்கு வாழும் மக்கள் பெரும்பான்மை வேளாண்மை நிலம் சார்ந்த பகுதிகளில் வாழ்பவர்களாக இருக்கின்றனர். இவர்கள் செய்யும் தொழிலும் வேளாண்மை சார்ந்தவையாக இருக்கும். ஆகையால், இத்தகைய மருதத்திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள் குறித்து எடுத்துரைப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

முதற்பொருள் நிலம் பழனம்

தமிழர் பண்பாட்டில் பெரும்பான்மை வயலை ஒட்டிய வயற்புலத்தை அடுத்த நீர் தேங்கும் பகுதி 'பழனம்' எனப்படும். இஃது நீர் நிறைந்த வயல்களிலிருந்து கசியும் நீர் தேங்கியிருக்கும் நீர்ப்பகுதியாகும். இதனை, வடிகால் பகுதி என்றும் கூறுவர். எனினும் தாமரை, ஆம்பல் போன்ற மலர்கள் நிறைந்து காணப்படும் நிலப்பகுதியைப் பழனம் என்றே நம் முன்னோர் கூறினர் என்பதற்கு,

“கண்புமலி பழனம் கமழத் துழைஇ” (மலைப்படு.454)

“எரி அகைந்தன்ன தாமரை பழனம்” (அகநா.106:1)

“வேழம் பழனத்து நூழிலாட்டுக்

கரும்பின் எந்திரம் கட்பின் ஒதை

அள்ளல் தங்கிய பகடுஉறு விழுமம்”	(மதுரைக்.257)
“சுடர் பூந்தாமரை நீர்முதிர் பழனம்”	(அகநா.6)
“தீம்புனல் பழனம்” (அகநா.286)	
“பழனப் பாகல் முயிறு முசு குடம்பை”	(நற்.180)
“புள் இமிழ்ப் பழனம்”	(அகநா.176)

போன்ற சங்க இலக்கியப் பாடல்களைச் சான்றுகளாகக் காட்டுவது பொருந்தும். இத்தகைய மருத நிலத்தைக் குறிக்கும் ‘மருதம்’ என்ற சொல்லைப் பிரித்துப் பொருள் கண்டால், மருதம் - மருத்+அம், மரு - பகுதி, த் - எழுத்துப்பேறு, அம் - விசுதி, மருவுதலை உடைய நிலம் மருதம். மருவுதலாவது உழவன் உழுதல், ஏனைய நான்கு நிலங்களின் மீது மக்களின் ஆதிக்கம் இல்லை. ஆனால், மருத நிலத்தை மக்கள் மருவி முனைந்து உழுது அதைத் திருத்துகின்றனர். ஆகவே, ‘மரு’ என்ற பகுதி அடிப்படையில் இந்நிலத்தைக் குறிக்கப்பட்டது எனும் முனைவர் சு.சௌந்தரபாண்டியனின் கருத்தும், “முல்லையை அடுத்துள்ள தாழ்நிலப்பகுதி மருதமாகும்” எனும் மு.சண்முகம்பிள்ளை கருத்தும் மருத நிலத்தினைப் பற்றி கூடுதல் தகவல்களை நமக்குத் தருவதாக அமைந்துள்ளன.

பொழுதுகள்

தமிழர் பண்பாட்டில் முதற்பொழுதின் மற்றொரு பகுதியாக விளங்குவது காலம். இதனை பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது என இரண்டாகப் பகுத்துள்ளனர். அவ்வகையில் மருத நிலத்திற்குரிய சிறுபொழுதுகளாக வைகறைப் பொழுதும், விடியற் பொழுதும் அமைந்துள்ளதை,

“வைகறை விடியல் மருதம்” (தொல்.பொருள். அகத்.9)

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

தொன்னூல் விளக்கம் மருதத் திணைக் கருப்பொருள்களைத் தொகுத்துக் கூறுவதோடு இத்திணைக்குரிய சிறு பொழுதினை வருணனைகளோடு சுட்டியுள்ளதை,

“வைகறைக் குரிமை வாரணங் கூவன்

மெய்யெனக் கனாவுறன் மீனொளி குன்றல்

வாமமீனு தித்தன் மாதவர் வாழ்ந்த

விராமகலியுடனிந் தோளம் பாடலே” (தொன்.விளக்.பொருள்.119)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக அறியலாம். இந்நூல் திணைக்குரிய முதற்பொருளை விளக்கும்போது வருணனையும் கூறுகளோடு வகுத்து கூறும் விதத்தில் முதன்மை இடம் பெறுகிறது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

இதனைப் பின்பற்றியே முத்துவீரியம் ஆசிரியர்,

“வைகறைக் கதிய வான்மீனொளி மழுங்கல்

வெள்ளி முளைத்தல் வாரணங் கூவுதலே” (முத்து. 798) என்றும்,

“விடியற்குரிய விலங்கு புள்ளின முதன்

மகிழ்தாமரை மலர்தலு மாகும்” (முத்து.799)

என்றும் சூத்திரங்கள் படைத்துள்ளார் என எண்ணத் தோன்றுகிறது. மேலும்

“சிறுகாலை -----.” (கலித். 97:3)

“கன்னி விடியல் -----.” (ஐங்குறு. 68:1)

“-----வைகறைப் பெற்றதை”

(கலி. 66:12)

என்ற சங்க இலக்கிய மருதத் திணைப்பாடல் வரிகள் மருதத்தின் சிறுபொழுதுகளை உறுதிப்படுத்தவனவாக அமைந்துள்ளன.

கருப்பொருள்

பண்டைத் தமிழர் வீரச்செயல் புரிந்து இறந்த முன்னோர்களையும், தம் குலத்தில் சிறந்து விளங்கிய மூதாதையர்களான வேந்தனையும் தெய்வமாக எண்ணி வழிபட்டுள்ளனர் என்பதை,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை உலகமம்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்

சொல்லிய முறையாகச் சொல்லவும் படுமே”

(தொல்.பொருள.அகத்.5)

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். இவற்றுள், வேந்தனே தீம்புனல் (வயலும் -வயல் சார்ந்த இடமாகிய மருதம்) நிலத்தின் தெய்வமாக சுட்டப்படுகிறான். எனவே, இதனுள் தொல்காப்பியரின் கூற்றுப்படி மருத நிலக்கடவுளாக திகழும் வேந்தனை அறிகிறோம். எனினும் உரையாசிரியப் பெருமக்கள் யாவரும் பெரும்பாலும் மருத நிலத் தெய்வத்தை வேந்தன் என்று குறிப்பிடாமல் இந்திரன் என்றே குறிப்பிடுகின்றனர் என்பதற்கு மறைமலையடிகள் தரும் விளக்கம் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

“ஆரியர்களின் இந்திரன் இடி, மின்னல், மழை முதலியவற்றிற்குரிய தெய்வமாதலோடு, அவர்தம் பகைவரோடு போராடுங்கால் அவருக்கு உதவி புரிந்து வெற்றியைத் தருபவனாகவும், அவர்களிடம் சோமபானம் (மது), விலங்கின் இறைச்சி போன்றவற்றை நிறைய உண்டு அவர் வேண்டிய நலன்களையெல்லாம் அவருக்கு விளைவிப்பவனாகவும் சொல்லப்படுகிறான். தமிழர் வணங்கிய இந்திரனோ (வேந்தன்) வயலும், வயல் சார்ந்த இடமுமாகிய மருத நிலத்தில் உள்ள உழவர்களால் மழையின் பொருட்டு மட்டுமே வேண்டி வணங்கப்பட்ட மழைக் கடவுள் ஆவான். வேறு எதன் பொருட்டும் அவன் வணங்கப்பட்டவன் அல்லன். இருக்கு வேதத்தில் உள்ள பாட்டுக்களில் மூன்றில் ஒரு கூறு இந்திரன் மேல் செய்யப்பட்டிருத்தல் போல, தமிழ் நூல்களில் எங்கும் ஒரு பாட்டேறும் இந்திரன் மேல் செய்யப்படவில்லை. தொல்காப்பியம் முதலான மிகப்பழைய தமிழ் நூல்களில் இந்திரன் என்னும் சொல்லே காணப்படவில்லை. மருத நில மக்களால் கொண்டாடப்படும் தெய்வம் வேந்தன் என்றே சொல்லப்படுகிறது. தமிழருக்குரிய வேந்தனுக்கும், இருக்கு வேத ஆரியர்க்குரிய இந்திரனுக்கும் ஏதோர் இயைபு இல்லை என்பது நன்கு விளங்கும். உற்று ஆராயுங்கால் தமிழர்க்குரிய வேந்தன் தோன்றி, மழை பெய்யும் காலமும், அம்மழையின் உதவியாய்ப் பயிர் செய்வதற்கேற்ற வளவிய நிலமும் அந்நிலத்தைத் திருத்திச் செவ்வனே பயிர் விளைவிக்கும் வகைகளும் நன்குணர்ந்து உழவுத் தொழிலைக் கற்பித்துத் தமிழ் மக்களை மேல்நிலைக்குக் கொணர்ந்தவன் ஆதல் வேண்டுமென்பது புலப்படும். நன்று செய்த முன்னோரை நினைத்து அவர்களைப் பரவுதல் (வழிபடுதல்) தமிழர்க்கு இயற்கையாதலால் அவர் வழியில் வந்த மருத நிலத்து உழவர் முதல் வேந்தனான அவனது ஆவியை வேண்டி வணங்குவராயினர் என்க” (Maramalaiadikal, 1923) என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இது குறித்து “வேந்தன் - அரசன் முற்காலத்தில் அரசனும் தெய்வமாக வணங்கப்பட்டான். அதனால் இறைவன் என்னும் பெயர் அரண்மனைக்கும் தெய்வக் கோட்டத்திற்கும் பொதுவாயின. வேந்தன் இறந்த பின் வானவர்க்கும் அரசனாகி வானுலகத்தின்று மழையை பொழிவிக்கின்றான் என்று பண்டை மருதநில மக்கள் கருதியதால் மழைத் தெய்வத்தை வேந்தன் என்னும் பெயரால் வணங்கி

வந்தனர்” என்று பாவாணர் கூறும் கருத்தும் மேற்கூட்டிய கருத்தோடு பொருந்துவதாக அமைந்துள்ளது என்பார் மறைமலையடிகள் (Maramalaiadikal,1923).

மருத நிலத்தின் வழிபாட்டு தெய்வமாக வேந்தன்

பண்டைக் காலத்தில் ஏர்த்தொழில் செய்தவரே போர்த் தொழிலையும் மேற்கொண்டிருந்தனர். ஏரையும் போரையும் செவ்வனே ஒன்றாகக் கொண்டிருந்த காரணத்தால் இவர்களிடம் இருந்தே வேந்தன் எனும் சொல்லாட்சி தோன்றியிருக்கக்கூடும்.

அரசன், மன்னன், வேந்தன் என்பன போன்ற சொல்லாட்சி வழங்கப்படுகின்ற தனித்தனிச் சொற்களை எடுத்துக்கொண்ட மன்னனுக்கு மேம்பட்ட நிலையை எய்தியவன் வேந்தன் எனக் கருதலாம்.

ஒரு பொருட்பன் மொழியாகக் கருதப்படும் நிலையான சொல்லாட்சியைக் குறிக்கும் அரசன், மன்னன், வேந்தன் எனும் சொற்கள் பெரும்பான்மை மன்னன் எனவும், அனைவரையும் போரில் வென்று முடியணிந்தால் வேந்தன் எனவும், செல்வச் செழிப்புமிக்க ஆட்சியைத் தந்த காரணத்தால் அரசன் எனவும், பண்டைத் தமிழ் அரசர்களின் தலைவன் அழைக்கப்பட்டான் எனலாம்.

வயலும் வயல் சார்ந்த நிலமாகிய மருத நிலத்தில் வேந்தன்(வேய்ந்தன்) வழிபடு தெய்வம் என்றார் தொல்காப்பியர். அதே போன்று இவர் கோட்டை மதிலைச் சூழ்ந்துள்ள நாட்டைக்காக்கும் வெளியானை ‘வேந்தன்’(வேய்ந்தன்) என்றார். இதில், தொல்காப்பியர் இந்திரன் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால், தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் பெருமக்கள் இந்திரன் என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். இதற்கு அடிப்படை ஆதாரம் எதுவும் இல்லை எனலாம். இது பொருந்துவதாகவும் இல்லை. எனவே, இந்திரனுக்கு எடுக்கப்படும் விழாவாகிய ‘இந்திர விழா’ ஆரியர் தொடர்பில் புகாரிலும் பிற இடங்களிலும் பிற்காலத்தில் தான் கொண்டாடப்பட்டது என்பர்.

“இருக்கு வேத காலத்தின் முற்பகுதியில் இந்திரன் வைதீக சமயத்தில் முக்கிய வழிபாட்டு இறைவனாகக் கருதப்பட்டிருக்கலாம். திராவிட இந்தியக் கடவுள்களை வைதீகர்கள் ஏற்று வழிபடத் தொடங்கிய பின்னர் இந்திரவிழா கைவிடப்பட்டதுமின்றி இந்திரனைத் திசைக்காவலன் நிலைக்குத் தரம் தாழ்த்தினர். தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழகத்தில் இந்திரன் மருத நிலக்கடவுள் என்று உரையாசிரியர்கள் எடுத்துக்காட்டியது பொருந்தாது. புகாரில் பின்னால் இந்திரவிழா எடுக்கும் வழக்கு வேதியர் வருகைப் பெருக்கத்தின் விளைவாகும்” என்பார் செல்லம் (Chellam, 2002).

இவற்றிலிருந்து மருதநிலத்தைச் சார்ந்த மக்கள் வணங்கிய வேந்தன் அவர்களது குல முன்னோர் என்பதை உணரலாம். மேலும், தமிழர் தம் தெய்வக் கோட்பாடு முன்னோர்களின் வழிபாடு என்பதை நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

மருத நிலமக்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் மருத நிலத்த மக்களாகிய உழவன், உழத்தியர் என்ற குடிமக்கள் ஊரன், மகிழ்நன் என்ற தலைமக்கள் பற்றிய குறிப்புகள் பெரும்பான்மை காணப்படுகின்றன. எனினும் மருத நில உழவர்கள் உழவுத் தொழிலைச் செய்கின்றவர்கள் என்ற பெயர் பெற்றிருக்கின்றனர்.

முல்லை நிலக் காடுகளாக இருந்த நிலத்தில் இயற்கையாகவே ஆறுகள் கரைபுரண்டு ஓடிய பகுதியில் மக்கள் தங்களின் வளர்ச்சி நிலையாக உழவுத்தொழிலை மேற்கொண்டு வாழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

குறிஞ்சி நிலமாகிய மலைநிலத்திலிருந்து காட்டு நிலமும், காட்டு நிலத்திலிருந்து திருந்திய வயல் நிலமும் உருவாகிய நிலையில் குறிஞ்சி நிலத்து மக்களிலிருந்து முல்லை மக்களும், முல்லை நிலத்திலிருந்து மருத நில வேளாண் மக்களாக களமர், விளைஞர், உழவர், மள்ளர், கம்பளர் என்று பல நிலைகளில் மருதநிலத்து மக்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் தென்படுகிறது.

மருத நில மக்கள் குறித்து,

“களமர் தொழுவர் மன்னர் கம்பளர்

வினைஞர் உழவர் கடைஞர் இளைஞர்

கழனிக் கடைந்தவர் பெயரே” (திவாகர நிகண்டு -130)

என்று சேந்தன் திவாகர நிகண்டு சுட்டுகிறது.

இவை போன்ற நிகண்டுகளில் குறிப்பிடப்படும் மருதத்திணை மக்களைக் குறிப்பிடப்படும் சொற்கள் யாவும் பிற்காலத்தவரின் பாகுபாடாகும். எனினும், தமிழ் இலக்கணத்தில் முதன்மையாகத் திகழும் தொல்காப்பியம் மருத நிலத்தில் வாழ்கின்ற மக்களைத் தனியே பிரித்துக் குறிப்பிடாமல்,

“ஏனோர் பாங்கினும் எண்ணுங்காலை

ஆனா வகைய திணைநிலைப் பெயரே” (தொல்.பொருள்.968)

என்று சுட்டியுள்ளது. இதனுள், அந்தந்த நிலத்திற்குரிய நிலப்பெயர் அடிப்படையிலேயே மக்கட் பெயர் பகுத்துக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் என்று தொல்காப்பியர் உரைக்கிறார். இது போன்றே ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் அந்நிலத்தில் வாழ்கின்ற மக்கட் பெயரினைச் சுட்டுக் காட்டும் நிகண்டுகளைப் போலவே ஏறத்தாழ சமகாலத்தில் (கி.பி 9 ஆம் நூற்.) தோன்றியதாகக் கருதப்படும் நான்கவிராச நம்பியின் அகப்பொருள் விளக்கம்,

“உழவர் உழத்தியர் கடையர் கடைச்சியர்” (அகப்.விளக்.23)

என்னும் சூத்திரத்தில் மருத நில மக்களை உழவுத் தொழில் செய்கின்றவர்கள் என்னும் பொருண்மையில் அந்நில மக்களைப் பற்றிய செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறது.

தொழுவர்

மருத நிலத்தில் வாழ்கின்ற மக்களைக் குறிக்கும் சொல்லாக ‘தொழுவர்’ என்னும் சொல் காணப்படுகிறது. இதற்குத் ‘தொழில் புரிவோர்’ என்றும் பொருள் கொள்வர். இதனைப் புறநானூறு,

“பொய்கை நாரை போர்வில் சேர்க்கும்

நெய்தல் அம்கழனி நெல் அரிதொழில்

கம்புவிடு மென்மினி அவிழ்ந்த ஆம்பல்

அகல் அடை அரியல் மாந்தி” (புறநா.9:1-5).

என்னும் பாடலில் ‘தொழுவர்’ என்ற சொல்லிற்கு ‘உழவர்’ என்னும் பொருண்மை தந்துள்ளது. இப்பாடலில் மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த உழவர்கள் (தொழுவர்கள்) மென்மையான ஆம்பல் மலரில் உள்ள மதுவை(தேன்) உண்பர் என்று குறிப்பிடுகிறது. நெய்தல் மலர்கள் விளைகின்ற அழகிய வயலில் நெல்லை அறுக்கும் உழவர்(தொழுவர்) முகையவிழ்கின்ற மென்மையான ஆம்பல் மலரின் அகன்ற இலையில் மதுவை உண்பர் என்று கூறுவதில் தொழுவர் நெய்தல் நிலத்தின் ஓரமாக உள்ள மருத நிலத்தில் நெல் விளைவித்தவர்களாக குறிப்பிட்டுள்ளமை, இவர்கள் வளமிக்க மருத நிலத்தில் வேனாண்மையும் செய்து வாழ்ந்துள்ளார்கள் என்பதைப் பறைசாற்றுகிறது.

கடைஞர்

சங்க இலக்கியத்தில் கடைஞர், கடைசியர் என்று குறிப்பிடப்படும் மக்களுக்கும் புறநானூற்றுப் பாடலில் ‘களைப்பறிக்கும் வேலை பார்ப்பவர்’ என்னும் பொருண்மையில்,

“கொண்டைக் கூழைத் தண் தழைக் கடைசியர்

சீறுமாண் நெய்தல் ஆம்பலொடு கட்கும்

மலங்கு மிளிர் ---- ----."

(புறநா.61:1-3)

என்ற பாடல் அடிகள் அமைந்துள்ளது. மலங்கு மீன்கள் துள்ளும் வயல் வெளியில் கடைசியர்(உழத்தியர்) நெய்தல் மலருடன் ஆம்பல் மலரையும் சேர்த்துக்கட்டிய மலர்களைத் தம் அழகிய கொண்டையில் சூடியவாறு தமக்கே உரிய பாங்குடன் களைப்பறித்தனர் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதனை உற்று நோக்கும் போது, களமர் களத்து வேலைகளைச் செய்ததைப் போன்றே களைபறிக்கும் ஓரினமாக இருந்திருக்கின்றனர் எனவும், இவர்கள் களைபறிக்கும் தொழிலை மேற்கொண்டதால் 'களைஞர்' என்ற சொல்லே 'கடைஞர்' என்று கூடத் திரித்து வழங்கப்பட்டிருக்கலாம் என நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

களமர்

சங்கப் பாடல்களில் களமர் என்ற பெயர்ச்சொல் உழவர் என்னும் பெயர்ச் சொல்லைப் போன்று பெரும்பான்மையாகப் பயன்படுத்தவில்லை. ஆனாலும், சிறுபான்மையாக பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,

"களமர் கதிர்மணி காலோகம் செம்பொன்

வளமனை பாழாக வாரிக் கொளன் மலிந்து

கண்ணார் சிலையார் கவர்ந்தார் கழல் வேந்தன்

நண்ணார் கிளையலற நாடு"

(புறப்.15)

என்னும் செய்யுள் வரிகளில் 'களமர்' பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. இச்செய்யுளில் 'களமர்' என்ற சொல்லுக்கு 'அடியார்கள்' என்று பொருண்மைக் கொள்ளப்படுகிறது.

கிளைஞர்

கிளைஞர் என்னும் சொல்லுக்குத் தமிழ்க் கழக அகராதி "உறவோர், தோழர், மருதநில மாக்கள், உறவினர், நட்பினர், உறவர், கூட்டத்தார்" என்று பொருள் கூறுகிறது (Kalaga Pulavarkulu, 1969). இதன் அடிப்படையில் உறவினர் என்ற சொல்லுக்கு,

"முகை புணர கண்ணீர் துடையா

யாம் அவன் கிளைஞரேம் அல்லேம்"

(புறம். 144:9,10)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலைச் சுட்டலாம். இவ்வரிகளில் உறவினர்களைத் தாங்கவும், இளைஞர் (நண்பர்) பெருகவும், சுற்றத்தார் அல்லாதார், சுற்றத்தார் போல பொருந்தி நடக்கவும்இபெறலரும் நன்கலம் எய்த தலைவன் சென்றான் என்று கூறுவதிலும் கிளைஞர் என்ற பெயர்ச்சொல்லுக்கு உறவினர், நட்பினர் என்ற பொருண்மை கையாளப்படுவதைக் காண்கிறோம்.

உழவர்

தனித்த ஒரு இனமாக உழவுத் தொழிலைச் செய்தவர்கள் 'உழவன்' என்ற பெயரிட்டு அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். குறிஞ்சி நிலத்திலும், முல்லை நிலத்திலுமே மேட்டுப் பாங்கான நிலப்பகுதிகளில் உழவுத் தொழில் மேற்கொண்டு தினை விதைத்திருந்தாலும், உழவன் என்ற சொல் மருதநிலத்தில் வயல் சார்ந்த பகுதிகளில் வளமான விளைச்சலை விளைவித்தவர்களைக் குறிக்கும் சொல்லாகவே இருந்திருக்கிறது இதனையே அகநானூறு,

"கழனி உழவர் குற்ற குவளையும்"

(அகநா.216:9)

என்னும் பாடல் அடி விளக்கக் காணலாம். இதில், ஆற்றங்கரை ஓரங்களில் உள்ள மருத நிலப்பகுதி, ஆற்றுநீர்ப் பாசனங்களைக் கொண்டு அதன்வழி வேளாண்மை செய்தவர்களை உழவர் என்றழைத்தனர் என்பதைக் 'கழனி உழவர்' என்று வலியுறுத்திக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

தொல்காப்பியம் உழவுத் தொழில் செய்து வாழ்ந்த மக்களைப் பற்றி கூறுங்கால்,

“வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதூண் அல்லது

இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி” (தொல்.பொருள்.1581)

என்று பகர்கிறது. உழவுத் தொழில் செய்பவர்களுக்கு வேளாண்மை செய்தவர் என்ற பெயர்ச்சொல்லும் உண்டு. மேலும், உழவுத் தொழிலை வேளாண்மைத் தொழில் என்றும், விவசாயத் தொழில் என்றும் அழைத்தமை இதன் வாயிலாக விளங்குகிறது.

எனவே, இலக்கண நூல்கள் உரைக்கும் பெயர்ச்சொற்களும், நிகண்டுகள் கூறும் மருத நில பெயர்ச்சொற்களும், வேளாண்மைத் தொழிலில் செய்தவர்களுக்கு உண்டான பொதுவான பெயர்ச்சொல்லாக இருந்தது என்று சொல்லுவதற்கில்லை. இதனடிப்படையில் உற்று நோக்கும் பொழுது உழவர் என்பது ஓர் இனமல்ல. அது உழவுத் தொழில் செய்கின்ற எல்லோர்க்கும் உண்டான ஓர் பொதுச் சொல்லாகவே இருந்திருக்க வேண்டும் எனலாம்.

மள்ளர்

திவாகர நிகண்டு மள்ளர் என்னும் சொல்லிற்கு 'மருத நிலத்தில் வாழ்வோன்' (2108) என்றும், பிங்கல நிகண்டு 'திண்மையானவர்' (4132), சூடாமணி நிகண்டு 'படைத் தலைவன்' (259) என்றும் பொருள் தரக் காணலாம். மேலும், இவை குறித்து,

“மள்ளர் குலத்தில் வரினும் இரு

பள்ளியர்க் கோன்

பள்ளக் கணவன்”

(முக்கூடற். 13)

என்று முக்கூடற்பள்ளு பாடல்வரிகளும் மள்ளர் குறித்த சொல்லாய்விற்கு பயன்படத்தக்கதாக அமைந்துள்ளது.

சூடாமணி, பிங்கல நிகண்டுகள் குறிப்பிடுவதைப் போன்று மள்ளர்கள் வீரர்கள் என்ற பொருண்மையில்,

“மூதூர் வயல் பனிக் கயம் மண்ணி

மன்ற வேம்பின் ஒண்குழை மலைந்து

தொன் இணை முன்னர்க் களிற்றின் இயலி

வெம் போர்ச் செழியனும் வந்தனன் எதிர்ந்த

வம்ப மள்ளரோ பலரே”

(புறநா. 79:1-5).

என்னும் புறநானூற்று பாடல் அடிகள் தெரிவிக்கிறது. இப்பாடலில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் வீரச்சிறப்பினை விளக்குவதற்காக இடைக்குன்றூர்க் கிழார் எனும் சங்கப்புலவர் 'வேம்புமாலைச் சூடிவந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை எதிர்த்துப் போரிட்ட வீர மறவர்கள் (மள்ளர்) பலாராக இருந்தாலும் அவர்களுள் அஞ்சக் கூடியவர்கள் உளரோ' என்று கூறுவதில், மள்ளர் என்போர் பாண்டியனது படையில் போர் புரியும் வீரர்கள் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. இப்பாடல் புறப்பாட்டாதலால் புறநானூற்று போர்ச் சிறப்பை மட்டுமே கூறும் எனும் பொருண்மையில் 'மள்ளர்' எனும் சொல் வீரர் என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பர். அதுவே, அகப்பாடலில் இயல்பான வாழ்வினை மேற்கொள்ளும் அகமாந்தர்களை வேறுவிதமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கலாம் எனக் கலித்தொகைப் பாடலில்,

“நீறு எடுப்பவை நிலம் சாடுபவை

மாறு ஏற்றுச் சிலைப்பவை மாண்புப் பாய்பவையாய்

துளங்கு இமில் நல் ஏற்றினம் பல களம்புகும்

மள்ளர் வனப்பு ஒத்தன”

(கலித்.109.7-9)

என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதில் விளங்குகிறது.

மருத நிலத்திற்குரியவர்கள் மள்ளர்கள் என்று குறிப்பிடுவதால் வழக்கத்தில் ‘மள்ளர்’ என்ற பெயர்ச்சொல், இயல்பாகச் சுற்றித்திரிந்த மனிதனின் வளர்ச்சியில் மருதநிலம் உருவாகி, மருத நிலத்தால் மன்னராக உருவாகிய காலத்தில் போர் நிகழ்த்துதற்காக உருவாக்கப்பட்ட மருத நிலத்தாரே மள்ளர் எனப் போற்றப்படுகின்றனர் எனலாம்.

‘கம்பளர்’, ‘சிலதர்’, ‘மேழியர்’ போன்றோர் மேற்குறிப்பிட்டவர்களைப் போன்றே உழவுத்(ஏர்) தொழிலைச் செய்பவர்களாக இருந்திருக்கக் கூடும். ஏனெனில், உழுகருவிக்கு ‘மேழி’ என்ற பெயரும் உண்டு. கம்பளர் என்ற சொல் கொங்கு நாட்டு வட்டாரப் பகுதிகளில் கம்மாளர் என்று வழங்கப்பட்டு வருவது இங்கு நினைவில் கொள்ளத்தக்கது. மேலும், இச்சொல்லால் அழைக்கப்படும் இம்மக்கள் (ஆசாரியர்கள்) உழவுத் தொழிலுக்குத் தேவையான கலப்பை, வண்டி செய்து கொடுக்கும் தொழில் செய்து வருவதைக் காணலாம்.

மேழியர், சிலதர், கம்பளர் ஆகிய இனக்குழு சொற்களும் மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களாக இருந்துள்ளனர் என்பதைப் பிற்கால இலக்கண நூலாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இருப்பினும் இவ்வினங்களைப் பற்றியதான குறிப்புகள் எவையும் இலக்கியங்களில் அறிய இயலவில்லை. எனவே, இவ்வின மக்களும் மேற்சட்டிய இனமக்களைப் போலவே மருத நிலத்தைச் சார்ந்து வாழ்ந்தவர்களாக இருந்திருக்க வேண்டும் எனலாம்.

கருப்பொருள்

மருத நிலத்திற்குரிய கருப்பொருளைக் குறிக்கும்

“தேம்பாய் மராஅம் கமழும் கூந்தல்”

(நற்.20)

என்னும் பாடல் அடியில் மராஅம் என்பது வெண்கடம்ப மரத்தையும், கமழும் என்பது அம்மரத்தில் உள்ள பூவின் மனத்தையும் குறிக்கின்றனர். எனவே, வெண்கடம்பம் பூ மருதநிலத்திற்குரிய கருப்பொருளாக அமைகிறது. மேலும், இம் மராஅம் குறித்து,

“சிலம்பணி கொண்ட வலஞ்சுரி மராஅத்த”

(குறுந் .22)

“நெடுங்கால் மராஅத்தும் குறுஞ்சுனை பற்றி

வலஞ்சுரி வாலிணர் கொய்தற்கு” (ஐங்குறு. இடைச்சுரத்துரைத்தப் பத்து-3)

என்ற பாடல் அடிகளும் இதற்கான சான்றாக அமைகிறது.

“மகிழ்நன் மார்பில் துஞ்சி”

(நற் .20)

என்னும் அடியில் பயின்று வந்துள்ள ‘மகிழ்நன்’ மருதநில தலைமக்கள் பெயரைக் குறிக்கும் கருப்பொருளாக இடம்பெற்றுள்ளது. எனவே, இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள கருப்பொருள்கள் வெண்கடம்ப மரம், அவற்றின் பூ மகிழ்நன் என்பது புலப்படுகிறது.

தலைமகன் பெயரைக் குறிக்கும் ஊரன் என்னும் சொல்

“அகன் துறை ஊரன் வந்தனன்”

(நற்.40)

என்னும் வரியில் வந்துள்ளது. இது மருதநிலத்திற்குரிய கருப்பொருள்களில் ஒன்றாகிய உயர்ந்தோரில் தலைவனைக் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளது.

கருப்பொருள்களில் விலங்குஇ மக்கள் பெயர்களைக் குறிக்கும் விதமாக,

“பெருநெற் பல்கூட் எருமை உழவ” (நற்.60)

என்னும் நற்றிணைப் பாடல் தொடர் அமைந்தள்ளது. இத்தொடரில் எருமை விலங்காகப் பயின்று வந்துள்ளது. அதே அடியில் ‘உழவ’ என்ற சொல் மக்கள் பெயரைக் குறிப்பிடுவதாக வந்துள்ளது. ‘உழவ’ என்று கூறுவதிலிருந்து மருத நிலத்திற்குரிய தொழில் உழவுத் தொழில் என்பதை தெரிந்து கொள்ளமுடிகிறது. அடுத்து வரும்

“கருங்கண் வராஅல் பெருந்தடி மிளிர்வை யொடு

புகர்வை அரிசிப் பொம்மல் பெருஞ்சோறு” (நற்.60)

என்னும் அடிகளில் மீனும், அரிசி சோறும் உணவுப் பொருளாக இடம்பெற்று மருத நிலத்தின் கருப்பொருளை வலியுறுத்திக் கூறுகிறது.

மருத நிலமக்கள் இசை ஆர்வம் மிக்கவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர் என்பதை,

“பாணர் கையது பண்புடை சீறியாழ்” (நற்.30)

“யாணர் வண்டின் இம்மென இமிரும்” (நற்.30)

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகிறது. இவற்றில் பாணன் இசைக்கும் சீறியாழ், பறவை இனத்தைச் சார்ந்த வண்டும் கருப்பொருள்களாக அமைந்துள்ளது. அதுமட்டுமின்றி

“கண்டெனன் மகிழ்ந கண்டு எவன் செய்கோ” (நற்.30)

என்னும் அடியில் ‘மகிழ்ந’ எனும் சொல் மக்கட்பெயரைக் குறிக்கும் கருப்பொருளாக அமைந்துள்ளது. இங்குத் தலைவி, தலைவனை ‘மகிழ்ந’ என்று கூறுகிறாள்

மருத நிலக் கருப்பொருளில் ஒன்றான பறவை இனங்களில் சிறுவெள்ளாங்குருகு என்பது நாரையைக் குறிக்கும். இதனை,

“சிறுவெள்ளாங் குறுகே சிறுவெள்ளாங் குறுகே” (நற்.70)

என்னும் அடியின் வாயிலாக நற்றிணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இதே போன்று மீனைக் ‘கெளிறு’ என்று,

“சினைக் கெளிற்று ஆர்கையை அவர் ஊர்ப் பெயர்த்தி” (நற்.70)

என்னும் அடியிலும் இ நீரைப் புனல் என்று,

“ஆங்கண் தீம்புனல் ஈங்கண் பரக்குங்” (நற்.70)

என்னும் செய்யுளடியும் உரைக்கிறது.

இவற்றில் புனல் என்ற நீரைக் குறிக்கும் சொல்லானது, தலைவன் ஊரிலிருந்து வந்த நீர் இவ்வூர் நிலத்தில் பாய்கிறது என்பதிலிருந்து இங்கு ஆற்றுநீர் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதை அறிந்து கொள்ள இயலுகிறது. நற்றிணைப் பாடலில் தார் என்னும் சொல் பல பூக்களின் தொகுப்பான மாலையைக் குறிக்கும். இதனை

“தழையுந் தாரும் தந்தனள் ---- .” (நற்.80)

என்ற அடியில் காணலாம். இதில் பூக்களின் பெயர்க் குறிப்பிடவில்லை என்றாலும், பல மலர்களை உள்ளடக்கிய தார் என்பதைக் கருப்பொருளாகக் கொள்ளலாம். அடுத்து வரும்,

“மன்ற எருமை மலர்தலைக் கார்ஆன்

இன்தீம் பால்பயம் கொண்மார் கன்று விட்டு” (நற்.80)

என்னும் அடிகளில் நிரை மேய்த்தல் தொழில் என்பதும், எருமையும் அதனுடைய கன்றும் விலங்கு என்பதும் நாம் அறிந்துகொள்ளக் கூடியன. இங்கு பால் உணவுப் பொருளாகப் பயன்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் தார், நிரைமேய்த்தல், எருமை, பால் ஆகியவை இப்பாடலில் பயன்று வந்துள்ள மருத நிலத்திற்குரிய கருப்பொருள்களாகும்.

மருதநில மரங்கள்

சங்க இலக்கிய மாந்தர்களாக தமிழர் வாழும் வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதிகளில் காணப்படும் மரங்களாக “மருது, காஞ்சி, வஞ்சி ஆகியவற்றை நக்கீரரும் மா, பலா, வாழை, தென்னை, காஞ்சி, வஞ்சி, மருதம், கமுகஞ் சேனை, கருளை, மஞ்சள், சேம்பு போன்றவற்றைச் சுவாமி கவிராயரும்” (Samy, 1991). மருத நிலத்திற்குரிய மரம், செடிவகைகளாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். மரம், செடி, கொடி குறித்து பண்டைய இலக்கியங்கள் சுட்டிக்காட்டும் பொழுது காஞ்சி, வேழம்(நாணல்), மாஅத்து(மாமரம்), சாய் செருத்தி (கோரை வகை), கரந்தை(கொடி), வள்ளை, மருதத்துப் பாசி போன்றவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றன.

தொல்காப்பியர் மருதத்தின் சிறப்பை உணர்ந்ததனால் தான் மருதத்தாலேயே அது வளரும் நிலப்பகுதியைக் குறிப்பிடலாம் என்றார். மேலும், இதன் பெருமையை “மருதத்தின் அடிமரம் வெண்மையாகக் காணப்படும். நீண்டு உயரமாகவும் இ அழகாகவும் காணப்படும். இதை ஆங்கிலத்தில் இந்தியாவின் பெருமை என்ற பொருளில் “Pride of india” என்றும் கூறுவர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழரின் நாகரிகத்திற்குப் பெருமை தேடித்தந்த பெயர் போன புவைத் தற்போது இந்தியாவின் பெருமை என்றழைப்பது வியப்பே. இதைச் சிங்களத்தில் மருது என்றே அழைக்கின்றனர். தமிழகத்தில் கடலி, பூமருது என்று இன்று சிலவிடங்களில் வழங்குகின்றனர்” என்று பி.எல்.சாமி குறிப்பிட்டதன் மூலம் மருதத்திணையின் சிறப்பு நன்கு விளங்கும் (Samy, 1991).

மருதநில மரங்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் உள்ள பாடல்களில் மருதத்திணைக் குறித்த பாடல்களில் பெரும்பான்மையாகக் குறிப்பிடப்படும் மரம் மருத மரமாகும். இம்மரத்தில் பூக்கும் மருதம் பூவில் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. இம்மலர் ஊதாநிறம் சிறிது கலந்து இளஞ்சிவப்பான பெரிய இதழ்கள் இம்மருதப் பூவிற்கு உண்டு, இதன் பூக்கள் தொலைவில் இருப்போருக்குத் தெளிவாகத் தெரியும் வண்ணம் காட்சி தரும். காண்போர் கண்ணைக் கவர்ந்து ஈர்க்கும் அழகு மிகுந்த பூக்களாகும். ஆறு சிவந்த இதழ்கள் ஏந்திய தட்டுக்கள் போலத் தோன்றும். இதனைக் குறுந்தொகைப் பாடலில்,

“ஐயவீ யன்ன சிறுவீ ஞாமல்

செவ்வி மருதின் செம்மலோடு தாஅய்த்

துறையணிந் தன்றவ ருரே”

(குறுந்.50:1-3)

என வரும் அடிகள் வாயிலாக அறியலாம். இதில் மருத மரத்தின் சிவந்த பூக்களிலிருந்து கீழே விழுந்த இதழ்கள் பரவி நீர்த்துறையை அழகு செய்வதாகக் கூறப்படுகிறது.

மருத மரங்கள் அழகு செய்த துறைகளை ‘விரிபும் பெருந்துறை’, ‘நீர்ப்புந்துறை’ என்று சங்கப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. இதிலிருந்தே மருதம் பூ நீர்த்துறையை அழகு செய்தது நன்கு புலப்படும்.

சங்கப் பாடல்களில் பலவிடங்களில் மருத மரம் நீர்நிலைக்கு அருகிலும், ஆற்றங்கரை ஓரங்களிலும் காணப்படுவதை,

“கரைசேர் மருதம் ஏறிப்

பண்ணை பாய்வோள் தண்ணுறுங் கதுப்பே” (ஐங்குறு.73:3இ4)

“திருமருது ஓங்கிய விரிமலர்க் காவில்”

(அகநா.36:10)

“மலிபுனல் பொருத மருதோங்கு படப்பை”

(அகநா:376:3)

“இறாஅ லருந்திய சிறுசிரல் மருதின்

நாழ்சினை யுறங்குந் தண்குறை யூர்” (அகநா :286:6இ7)

“மருதுயர்ந் தோங்கிய விரிபும் பெருந்துரை” (ஐங்குறு.33:2)

“முடமுதிர் மருதத்துப் பெருந்துறை” (ஐங்குறு.31:3)

என்பன போன்ற பாடல் அடிகள் கொண்டு அறிய முடிகிறது.

ஆற்றங்கரை ஓரங்களில் மருத மரங்கள் அதிகமாகத் தென்படும் இடமாக அமைந்துள்ளது. அங்கு ஊர்ப் பொது நிலமான நீர் நிலைகளில், பல வகை மீன்களைத் தின்ன வரும் நாரையானது, மருத மரத்தின் உச்சியில் அமர்ந்து ஓய்வெடுக்கும். இதனை,

“பழனப் பல்மீன் அருந்த நாரை

கழனி மருதின் சென்னிச் சேர்க்கும்” (ஐங்குறு.70:1,2)

என்று குறுந்தொகைப் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. இதில் மீனைத் தின்ற நாரை தங்கும் மருதமரம் வயல் தூழ்ந்த பகுதியில் அமைந்துள்ளமையால் அக்கால மருத நிலம் பெரும்பான்மை ஆற்றின் கரையோரம் உள்ள நிலப்பரப்பாகவே இருந்திருக்க வேண்டும் என கருதலாம். மேலும்,

“உளைப்பூ மருதத்துக் கிளைக்குருகு இருக்கும்

தண்துறை ஊரன் தன்னூர்க்

கொண்டனன் செல்க”

(ஐங்குறு.7:4-6)

எனும் பாடல் மருதமரத்தின் சிறப்பைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

புள் (பறவை)

சங்க இலக்கியங்களான குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, நற்றிணை, அகநானூறு, கலித்தொகை போன்றவை மருத நில பறவைகளாக குருகு (நாரை), நீர் உறைக்கோழி, சுரும்பு (வண்டு), கூகைக்கோழி, அன்னம், ஆண்டலை(ஒருவகைப் பறவை), கம்புள் (சம்பங்கோழி), குயில், சேவல் (கோழி), வெள்ளாங்குருகு, முது சிரல் (மீன்கொத்தி) என்பனவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றன.

பண்டைத் தமிழ் நிலங்களில் மருத நிலத்திலுள்ள பறவைகள் நிலத்திலும், நீரிலும் வாழும் தகவமைப்பைப் பெற்றிருந்தன. இவற்றையே மருத நில வருணனையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மருத நிலவளத்தின் சிறப்பினை விளக்குவதற்கு இவ்வகையான பறவைகளும் அவற்றின் இனங்களும் சான்றாகத் திகழ்கின்றன.

நாரை

நீர் நிலைகளில் மட்டுமே வாழும் தன்மையுடைய பறவை நாரை. இந்நாரை வகைகளில் பல உள்ளன. இவை நீரில் நீந்தி வாழ்வன, ஆற்றங்கரையோரங்களில் இரைதேடுவன என்பனவாகும். இப்பறவை பற்றி,

“கயல் ஆர்நாரை பேர்வில் சேக்கும்

தண்துறை ஊரன் கேண்மை”

(ஐங்குறு. 9:4,5)

என்று ஐங்குறுநூறு கூறுகிறது. இப்பாடலில் கயல் மீன்களை விரும்பி உண்ட நாரை வைக்கோல் போரில் தங்குவதற்கான நல்ல செழுமையான இடமான மருத நிலத்தின் தலைவன் என்றும் கருத்தில் மருத நிலத்தின் செழிப்பும், அதன் வளமையும் நீர்நிலைவாழ் நாரையின் மூலமாக வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

சங்க இலக்கிய மருதநிலப்பாடல்களில் எண்ணற்ற விதவிதமான பறவைகளைப் பற்றி குறிப்புகள் ஆங்காங்கே விரவிக் கிடக்கின்றன. எனினும் வயலும் வயல் சார்ந்த நீர்வளத்தினைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்காக நாரையைப் பல இடங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளுதல் நன்மை பயக்கும்.

நீர்

வயலும் வயல் சார்ந்த நிலங்களை வளப்படத்தும் நீர் நிலைகளை “குளம் நதி” (சுவாமி.77), “வார்புனலாறு மனைக்கிணை இலஞ்சி” என்று நம்பியகப் பொருளும் எடுத்துரைக்கின்றன. பொதுவாக “குளம், நதி, மனைக்கிணறு, ஆறு, இலஞ்சி” (நம்பி.23) என்று நம்பிகப் பொருளும் எடுத்துரைக்கின்றன. பொதுவாக குளம், நதி, மனைக்கிணறு, ஆறு, இலஞ்சி, பொய்கை எனவும் இலக்கண நூல்கள் பலவாறாகக் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு போன்ற இலக்கியங்கள் கூறும் பொழுது, பெருந்துறை பொய்கை, தண்புனல், புனல், புதுப்புனல், தண்டுறை, காவிரி, தணகயம், பழனம், கோனை, சயம், செம்புனல், இலஞ்சி, நறுநீர் (வெள்ளநீர்), கயம், மலிபுனல், குண்டு நீர், தீம்புனல், கேணி, பெருங்குளம், துணியகம் (தெளிநீர்), ஈண்டு நீர், அரிநீர் (பொய்கை), அவல்யாறு, இருங்கயம், வையை, கடிபுனல், முதுநீர், நெடுங்கயம் போன்ற சொற்கள் நீர்நிலைகளின் பல்வேறு வகைகளாகக் குறிப்பிடும் சொற்களாகும்.

உணவு

செழிப்புமிக்க நீர்வளம் மிகுந்த மருத நிலத்திற்கு இன்றியமையாத உணவுப் பொருளாக நெல் திகழ்கிறது. இந்நெல் குறித்தும், உணவுப் பொருள் குறித்தும், செந்நெல், வெண்நெல் என்று இறையனார் அகப்பொருளுரையும், செந்நெல், கனி வருக்கம், கிழங்கு வருக்கம்” (சுவாமி.77) என்று சுவாமி நாதமும், “வெண்ணெல், செந்நெல், விரைகழல் முக்கனி” (இலக்.விளக்.391) என இலக்கண விளக்கமும், எடுத்தியம்புகின்றன. மேலும், கள், தேறல், உழுந்தங்களி என அகநானூறும், பெருநெல் என நற்றிணையும் மருதத்திணைக்குரிய உணவுப் பொருளைக் காணமுடிகிறது.

யாழ்

மருதத்திணைக்குரிய யாழ், பண் ஆகியவற்றை “பல்லியம், மருதப்பண்” என்று தமிழ்நெறி விளக்கமும்(12), “மருதயாழ்” என்று நம்பியகப்பொருளும்(23), “மருதயாழ்” என்று மாறன் அகப்பொருளும்(27), “மருதயாழ் தண்பண்” என்று சுவாமிநாதமும்(77) குறிப்பிடுகின்றன. இதே போன்றே சங்க இலக்கியத்தில் சீரியாழ், பேரியாழ், சிற்றிசை, பேரிசை, நரம்பிசை, தண்ணுமை, பண்டையாழ் போன்ற யாழ் பண்களைக் காண இயலுகின்றது.

சங்க காலத்தில் “மருதப்பண், விடியற்காலையில் இசைக்கப்பட்டதை, சீர் இனிது கொண்டு நரம்பு இனிது கொண்டு நரம்பு இனிது இயக்கி, யாமோர் மருதம் பண்ண” என்று மதுரைக் காஞ்சிப் (657-658) பாடல் அடிகளுக்கு உண்டான விளக்கத்தில் அறிய முடிகிறது.

மலைப்படுகடாம் என்னும் சங்க இலக்கியத்தில் விறலியர் தாம் வைத்திருந்த சீரியாழில் மருதப்பண்ணை,

“மருதம் பண்ணில் கருங்கோட்டுச் சீரியாழ்

நரம்புமீது இறவாது உடன் புணர்ந்துஒன்றி

கடவது அறிந்த இன்குறல் விறலியர்”

(மலைப்படு . 534-536)

என்று எடுத்தியம்புகிறது.

ஊர்

பண்டைக் காலத்தில் மருதநில மக்கள் வாழும் ஊர்ப் பெயர்களாக முதூர், பேரூர், நகர், ஊர் போன்ற பெயர்களை இலக்கிய, இலக்கண நூல்கள் “தடமலி பேரூர் தத்துவ முதூர்” என்று மாறணகப்பொருள்(27), “பெருகிய சிறப்பின் பேரூர் முதூர்” என்று நம்பியகப்பொருள்(23) போன்ற இலக்கண நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இலக்கியங்கள் சேரி, தெரு, முதூர், கூடல் என்றெல்லாம் குறிப்பிடுகின்றன.

பறை

பறை தமிழரின் வாழ்வில் நீங்கா இடம் பெற்றுள்ளது. இதனை, வயல் சார்ந்த நிலப்பகுதிக்கு உரியனவாக ‘மணமுழவு’, ‘நெல்லரிக்கிணை’ என இறையனார் அகப்பொருளுரையும்(18), “மருத மணமுழவு நெல்லரிக்கிணை” என மாறன் அகப்பொருளும்(27), “நெல்லரிக்கிணை மன்றல் முழுவம்” என நம்பியகப்பொருளும்(23) சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இஃது குறித்து சங்க இலக்கியங்கள் அரிப்பறை, முழவு, முரசு, முரசம், தெண்கிணை போன்ற இசைக்கருவிகளைக் காட்டுகின்றன. மருதநில மக்கள் தங்கள் ஊரில் நடைபெறும் மணவிழாக்களிலும், வயலில் பயிர் நடவு செய்யும் காலத்திலும், பயிர் அறுவடை செய்யும் காலத்திலும் முழவு என்னும் இசைக்கருவியை முழக்குவதாக அறியமுடிகின்றது.

மா(விலங்கு)

மருத நிலத்தின் இன்றியமையாத விலங்குகளாக நீர் நாய், எருமையை (மேதி) என தமிழ்நெறி விளக்கமும்(12), ‘எருமை, நீர் நாய் என்று இலக்கண விளக்கமும்(391), “குடமடி யெருமை” என மாறன் அகப்பொருளும்(27) குறிப்பிடுகின்றன. கயல், களவன் (நண்டு), வாளை, பாம்பு, காரான், ஆமை, பகடு(எருமைக்கடா), சுரி நந்து(நந்தை), அலவன்(நண்டு) போன்றவை பற்றி சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இத்தகைய விலங்கினங்கள் பெரும்பாலும் அகத்திணை மாந்தரின் தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கத்தைச் சுட்டிக்காட்டி அதன் மீது ஏற்றிக் கூறுவதற்காக புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர். ‘நண்டு, முதலை, நீர்நாய், ஆமை, எருமை, நாரை போன்றவை தலைவனது இழி பெருங்காமத்தின் உவமமாக விளங்குகின்றன’ என்பார் வ.சுப.மாணிக்கம்.

வயல் சார்ந்த பகுதியில் குறிப்பிடப்படும் விலங்கு எருமை காடு திருத்தி நாடாக்கி வாழ்ந்த மக்கள் தங்களின் வாழிடத்தில் தங்களால் வளர்க்கப்பட்ட உயிரினமே மருத நிலத்து விலங்குகளாக இருக்கின்றன. மருத நிலத்து மக்கள் ஆடு, பசு, நாய் போன்றவற்றை வளர்த்திருப்பினும் நாய் வேட்டையில் உதவும் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய விலங்கு என்றும், முல்லை நிலத்திற்கு உரிய மக்களான இடையர்களின் வளர்ப்பு விலங்கு என்றும், பசுக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக மலையில் வாழும் வளர்ப்பு விலங்கு என்றும், மருத நிலத்து மக்கள் தாங்கள் வாழும் வயல் சார்ந்த பகுதிகளில் மேய்ச்சலுக்கு ஏதுவான சூழ்நிலையில் எருமை, பசுக்களை வளர்த்திருக்க வேண்டும். இதைப்பற்றி ஐங்குறுநூற்றில்,

“கருங்கோட்டு எருமைச் செங்கண் புனிற்று ஆ

காதல் குழவிக்கு ஊறுமுலை மடுக்கும்

நுந்தை --- ---- -----.”

(ஐங்குறு.92:1,2)

என்றும் பாடல் அடிகளும்,

“எருமை நல் ஏற்றினம் மேயல் அருந்தென

பசு மோரோடரோடு ஆம்பல் ஒல்லா”

(ஐங்குறு.93:1,2)

என்ற பாடல் வரிகளும், அகநானூற்றில்,

“விரும்பி இயன்றன கருங்கோட்டு எருமை”

(அகநா.56:3)

“அரிமலர் ஆம்பல் மேய்ந்த நெறிமருப்பு”

(அகநா.316)

என்னும் பாடல் வரிகளும் எருமை மருத நிலத்திற்குரிய வளர்ப்பு விலங்காக இருந்துள்ளமையை அறிய முடிகின்றது.

செய்தி (தொழில்)

சங்க காலத்தில் மருத நிலத்தைச் சார்ந்த மக்கள் அன்றாடும் செய்யும் பணிகளைக் குறிப்பதாகவே அந்நிலத்திற்குரிய தொழில்கள் அமைந்துள்ளன. “நெல்லரிதல், கடாவிடுதல், பயிர்க்குக் களை கட்டல்” (Nakkerar, 1968) என்று இறையனார் அகப்பொருளுக்கு நக்கீரர் எழுதியுள்ள உரையும், ‘உழவு’ எனத் தமிழ்நெறி விளக்கமும், “அரிதல், கடாவிடல், அகன்குளம் குடைதல், வருபுனல் ஆடல்” என்று இலக்கண விளக்கமும்(391), “கடாவிடல் நெல் விதைத்தல், பொழிலாடல்” போன்றவையை மாறன் அகப்பொருளும்(27); “விழாக்கோள் (விழாச் செய்தல்) வயற் களைக்கட்டல், நெல் அரிதல் கடாவிடல் குளம் குடைதல், புனலாடல் என நம்பியகப் பொருளும்(23), ‘பொய்கை ஆறு ஆடல்’ என முத்து வீரியமும், வேள்வி வளர்த்தல், ‘வேதத்தொனி, நால்வரணம் தொழில் செய்தல்’ என்பவற்றைக் சுவாமி நாதமும் (27) குறிப்பிடுகின்றன. எனினும், மருத நிலமக்கள் அவர்கள் செய்கின்ற உழவுத்தொழிலைச் சார்ந்த தொழில்களையே செய்கின்றனர். இதனோடு, ‘வேளாண்மை நடைபெறும் நிலப்பகுதிகளை வருணிக்கும்போது புலவர்கள் அடிக்கடி விதைத்தல், அறுவடை செய்தல் ஆகிய செயல்களைக் செய்யும் வினைவலர்’ என்பவரைக் குறிப்பிடுகின்றனர் என கா.சிவத்தம்பி எடுத்துரைக்கிறார்.

பூ (மலர்)

நீர் வளமிக்க வயலும் வயல் சார்ந்த வேளாண் பகுதியான மருத நிலப் பகுதிகளில் பூத்துக் குலுங்கும் “தாமரைப் பூ, செங்கழு நீர்”⁸ (இறையனார் அகப்பொருள்,1968) என இறையனார் களவிலுரையும், “தாமரை குவளை தயங்கு செங் குவளை, வஞ்சி காஞ்சி வளர்சினை மருதம் என்பனவற்றை மாறனகப் பொருளும் (27), “கழுநீர் குவளை” என நம்பியகப் பொருளும் (23), “வஞ்சி, காஞ்சி, மருதம்” எனச் சுவாமி நாதமும்(23), “தாமரை நாறு இமழ்க் கழுநீர்” நறுமலர்க் குவளை, வங்சி காஞ்சி பூஞ்சினை மருத” என இலக்கண விளக்கமும்(391) குறிப்பிடுகின்றன. இது குறித்து சங்கப் பாடல்களில் கூறும்பொழுது வேழவெண்பூ, ஆம்பல், மருதப்பூ, செங்கருங்கால், குவளை, புன்கு அவிழ்(புன்கம்பூ), நறவம், அனிச்சம், பகன்றை, சிவதைக்கொடி, தாமரை, வெள்ஆம்பல், காஞ்சி, செவ்வீ மருதின், அல்லி போன்ற பூக்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடக் காண்கிறோம். இத்தனை மலர்கள் இருக்க வயலும் வயல் சார்ந்த நிலத்தைக் குறிக்க மருத நிலத்தின் மருதப்பூவை புலவர்கள் கையாண்டிருப்பது சிறப்புக்குரிய செய்தியாகும்.

மருத மரத்தின் பூவைப் போன்றே நீர்த்துறைகளிலுள்ள மற்றொருவகை பூ காஞ்சிப் பூவாகும். இதனை,

“நனைய காஞ்சிச் சினை சிறுமீன்

பாணர் ஊரன் வாழ்க

பாணனும் வாழ்க”

(ஐங்குறு 1:4-6)

என்னும் ஐங்குறுநூற்று அடிகளும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

உரிப்பொருள் - ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும்

ஐந்திணைகளுக்கு உரிப்பொருள் தனித்தனியே வகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் மருதத்திணைக்குரிய உரிப்பொருளாக ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் அமைகிறது. இவ்வூடல் எனும் ஒழுக்கலாறு மருத நிலத்திற்குரிய மக்களுக்கு உரித்தாகி தனித்துவம் பெறுகிறது.

ஊடல் என்பதற்குப் தொல்காப்பிய உரையாரசிரியருள் ஒருவரான பேராசிரியர் “காதலிலிருவர் கருத்தொத்துத் தம்முள் கூடிக்களித்து வாழுமிடத்தே இருவர் நெஞ்சம் புணர்ச்சி விதும்பாது புலக்கக் கருதிய வழி ஒருவரோடொருவர் புலத்தலே ஊடல்” எனப்படும். இவ்வூடல் உள்ளத்து நிகழ்ந்ததனைக் குறிப்பு மொழியானன்றிக் கூற்று மொழியுரைப்பது” (Vijayalakshmi, 2013) என்று விளக்கம் தருகிறார்.

வ.சுப.மாணிக்கம் “மருதத்திணையின் உரிப்பொருளாவது ஊடல், இவ்வூடல் தலைவனது புறவொழுக்கம் காரணமாக வருவது என்று பலர் கொள்ளுவர். கூடலுக்கு இன்றியமையாத முன்னொழுக்கம் ஊடல்” (Manikkam, 1962) என்று விளக்கம் தருகிறார்.

ஊடலுக்குச் சான்று கொடுத்து விளக்கமளிக்க முற்பட்ட முனைவர் மா.செங்குட்டுவன், ஊடல் மிகமிக நுட்பமானதாக உளநூலின் நுட்பமெல்லாம் இதன்கண் உளதாம். இதன் முதிர்ந்த நிலை துனி எனப்படும். புலவி, ஊடல், துனி என்ற மூன்றும் புலத்தில் அடிப்படையானவை. முதிராத புலவியாள் வழிக் கலவி இன்பம் பயவாது. ஆதலான் கணவன் மனைவியரிடையே இன்பத்தை மிகுவிக்க ஊடல் வேண்டும். ஊடலே அளவானதும் உயர்வானதும் ஆகும். திருவள்ளுவரும், “ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம்” (குறள்.1330) என அதன் சிறப்பைப் புலப்படுத்துகின்றார். “அன்பும், உரிமையும் சினக்குறிப்பும் தோன்றி அளவு கடந்த பாசத்தால் பிணங்குதல் ஊடல்” என்று விளக்கப்படுகிறது”¹¹ (Senkuttuvan, 2006) என்று கூறுவதின் மூலம் ஊடலின் சிறப்பு குறித்து அறியமுடிகிறது.

ஊடலின் பயன்பாடு குறித்து “தான் ஊடவேண்டித் தன் கணவன் ஒழுக்கம் புறம் போய் வருவதை ஒரு மனைவியும் விரும்பாள். நீ ஊட யான் பிரிந்தேன் என்று தலைவன் எவனும் கூறினானல்லன், நிற்பிரிவு என் ஊடலை மிகுவித்து, நம் கூடலை வளமாக்கிற்று என்று எத்தலைவியும் கூறினானல்லன். “பெண்ணிற்கு ஊடல் பிறப்பியல்பு, பருவம் ஏறஏற ஊடுமியல்பும் உடன் வளர்கிறது. ஊடல் இதுவெனப் பெண்ணிற்கு கற்றுக்கொடுக்க வேண்டியதில்லை” Manikkam, 1962) எனக் கூறுகிறார்..

ஊடலுக்கான காரணங்கள்

தமிழர் வாழ்வில் தலைவன், தலைவியரிடையே நிகழும் ஊடலுக்குக் காரணங்கள் பலவாறாகக் கூறப்படுகின்றன. தலைவன் பூ மாலையைச் சூடுதலும், தும்முதலும், தலைவிக்கு அஞ்சித் தும்மலை அடக்குதலும் இமையாத தலைவியின் உறுப்பு நோக்குதலும் கூட ஒருவகையில் ஊடற் காரணங்களாய் அமைகின்றன.

தலைமக்கள் களவு, கற்புக்காலத்தில் நிகழும் ஊடலை ‘இப்பிறப்பில் நின்னைப் பிரியமாட்டேன் என்ற தலைவனிடம் மறுப்பிறப்பில் பிரிவதாக நினைத்து வருத்தப்பட்டு தலைவி ஊடல் கொள்கிறான். அதற்குத் தலைவன் மற்றவரைவிட உன்பால் மிக்க காதல் கொண்டிருக்கிறேன் என்று உரைக்கிறான். மற்றவரைவிட என்று தலைவன் கூறியதை மனத்தில் நிறுத்திய தலைவி மற்றவர் யார்? என வினவி தலைவனிடம் ஊடல் கொள்கிறாள்.

தலைவன் வேற்று நாட்டைப் பிரிந்த காலத்து நின்னை நினைத்து வருந்தினேன் என்றான். இதனைத் தலைவி நினைக்க மறந்தவர்க்குத்தான் நினைக்கத்தோன்றும் என்று கருதி தலைவனிடம் ஊடல் கொள்கிறாள். இவையாவும் தலைவன் தலைவியருக்கிடையே உள்ள அன்பு மிகுந்த உரிமை உணர்ச்சிகளையும், அவர்களுக்கான சொல் நுட்பத்தையும் முன்னுக்குப் பின் முரணாக, தலைகீழாக எழுந்த ஊடலையும் எடுத்துக்காட்டுவதாய் அமைகின்றன.

உரிப்பொருள்

தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட அன்பினை நற்றிணை,

“பெருந்தோள் குறுமகள் அல்லது

மருந்து பிறிது இல்லையான் உற்ற நோய்க்கே”

(நற்.80)

என்னும் அடிகளில் எடுத்துக்காட்டுகிறது. இதற்குச் சான்றாகஇ

“இருநோக்கு இவளுண்க ணுள்ள தொரு நோக்கி

நோய்நோக்கொன் றந்நோய் மருந்து” (குறள். 1091)

அமைகிறது. இதற்குப் பரிமேலழகர் “இவளுடைய வுண்கணகத்தாய நோக்கு இது பொழுது
என்மே விரண்டு நோக்காயிற்று, அவற்றுள், ஒருநோக்கு என்க ணோய்செய்யு நோக்கு, ஏனையது
அந்நோய்க்கு மருந்தாய நோக்கு” (Parimelagar, 1968) என்று விளக்கம் தந்துள்ளமை சிறப்புக்குறியது.

தலைவன் பரத்தமையின் ஊடலைத் தணிக்க இயலாததால்தான் தலைவியைத் தேடி
வந்துள்ளான் என்று தோழி கூறுவதைப்

“பூங்கண் ஆயம் ஊக்க ஊங்கான்

அழுதனள் பெயரும் அஞ்சில் ஒதி

ஊசல் உறுதொழிற் பூசல் கூட்டா” (நற்.90)

என்னும் பாடல் அமைந்துள்ளது. இதனுள், ஊடல் எனும் உரிப்பொருள் இடம்பெற்றுள்ளதைக்
காணமுடிகிறது.

தலைவியானவள், ‘குருகைப் பார்த்து குருகே நீ என் நிலையைத் தலைவனிடம் கூறுவதை
விட்டு விட்டு இவ்வூர் வந்து கெளிற்று மீனைத் தின்று செல்கிறாயே’ என்று தலைவனிடம் கொண்ட
ஊடலை குருகின் மீது காட்டுவதை,

“சிறுவெள்ளாங் குருகே சிறுவெள்ளாங் குருகே

-----மகிழ்நர்க்கு என்

இழைநெகில் பருவரல் செப்பாதோயே” (நற்.70)

என்னும் பாடல் மூலம் விளங்கிக் கொள்ளலாம். இப்பாடல் சங்காலப் பெண்டிர் அறிணை
உயிர்களிடம் உரையாடுவர் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கிறது.

துணைங்கைக் கூத்து ஆடி வந்த தலைவனைத் தோழியானவள் பார்த்து, உன்னைக் கேள்வி
கேட்பார் எவருமில்லையா எனக் கேட்கிறாள். தலைவன் நின் பசலை அழகுடையது என்று கூறினான்.
நான் அவனை ‘நீ நானமில்லாதவன்’ என்று கூறிவிட்டு வந்தேன் என்று தலைவியிடம்
உரைப்பதிலிருந்து ஊடல் எனும் உரிப்பொருள் வெளிப்படுவதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இதனைக்

“கண்டனள் மகிழ்ந கண்டு எவன் செய்கோ

ஏர்தரு தெருவின் எதிர்ச்சி நோக்கினின்

மார்பு தலைக் கொண்ட மாணிழை மகளிர்

வாங்க வாங்க நின்று ஊங்கு அருர் நிலையே” (நற்.30)

என்னும் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

மருதநிலத் தலைவி, தலைவனிடம் உன்னுடைய காதற் பரத்தை உன்மார்பில் துஞ்சி, பிறகு
இவ்வழியே மலர் போன்ற கண்ணைச் சுழற்றிக் கொண்டு சென்றனன். அதனை, நான் பார்த்தேன்.
உன்னோடு அவள் நீடுழி வாழ்வாளாக என்று கூறவதிலிருந்து தலைவியிடம் ஊடல் கொண்டதான்
அப்படிச் சொல்கிறாள் என்பதை,

“ஐய குறுமகட் கண்டிகும் வைகி

மகிழ்நன் மார்பில் துஞ்சி ----

செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசி மறுகிற்
பூப்போ உன்கண் பெயர்ப்ப நோக்கிச்
சென்றனள் வாழிய மடந்தை”

(நற்.20)

என்னும் பாடல் கூறுகிறது. இப்பாடலில் மருத நில உரிப்பொருள் ஊடல் நிகழ்ந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

தலைவி, ஒளி பொருந்திய பொறிகளை உடைய மயிலினை நோக்கியதற்காகத் தலைவி 'நீ இகழ்வதற்காகவே என்னை நோக்காது மயிலை நோக்கினாய்' என்று கோபம் கொண்டு ஊடல் கொள்வாள். அப்பொழுது தலைவன் தலைவியைப் பார்த்து உன்னுடைய சாயலைக் களவு கொள்ள வந்து இயலாமல் மயில் வருந்தி நிற்கிறது. அதனால் இ உன் சாயலின் அருமையைக் கண்டு நான் நினைக்க, உன்னை இகழ்ந்ததாகக் கருதி நீ என்னிடம் ஊடல் கொள்கிறாய் எனக் கூறித் தலைவியின் ஊடலைத் தீர்க்கிறான் தலைவன். இந்நிகழ்வினை,

“ஒண்ணொளி மணிப்பொறி ஆல்மஞ்சை நோக்கித்தன்

உள்ளத்து நினைப்பானைக் கண்டனள் திருநுதலும்

உள்ளிய துணர்ந்தே னஃது உரையினி நீ எம்மை

எள்ளுதல் மறைந்த லோம்பு என்பானைப் பெயர்த்தவன்

காதலாய் நின்னியல் களவெண்ணிக் களிமகிழ்

பேதுற்ற இதனைக்கண்டு யான் நோக்க நீ எம்மை

ஏதிலா நோக்குதி என்றாங்கு உணர்ப்பித்தல்”

(பரி 8:7-13)

என்று சங்க இலக்கியமாகிய பரிபாடல் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

ஊடலுக்கான காரணங்கள் மேற்கண்டவைகளாகக் கூறப்படினும் மருதத்திணையில் நிகழும் ஊடல் பெரும்பான்மை தலைவன் பரத்தையர் மாட்டுச் செல்வதைக் கண்டித்தும், தலைவன் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்று விடுவானோ என்ற ஏக்கத்தையும் வெளிப்படுத்தும் உணர்ச்சிமிகுதியால் தலைவி ஊடல் கொள்வதாக அமைந்துள்ளது.

முடிவுரை

மருதத்திணையைச் சார்ந்த முதற்பொருளாகிய நிலமாகிய வயலைக் குறிக்கும் பணை, பழைமை, தண்ணடை, கழனி போன்ற சொற்களைக் கையாண்டுள்ள சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி இடம் பெற்றுள்ளமை இனம் காணப்பட்டுள்ளன. மருதத்திணைக்குரிய பொழுதுகள் வேனில், முற்பகல், பிற்பகல், கூதிர், கார், இளவேனில் போன்ற பொழுதுகளைக் குறிப்பிடும் சங்க இலக்கிய பாக்கள் இதில் தரப்பட்டுள்ளன. மருதத்திணை கருப்பொருளாகிய தெய்வம், உணவு, பறை, யாழ், பறவை, விலங்கு, பூ, மரம், உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் போன்றவை பற்றிய சங்க இலக்கியப் பாக்களின் கருத்துக்கள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. மருத நிலத்தின் தெய்வம் வேந்தன் (இந்திரன்) தெய்வமாக வழிபட்ட செய்திகள் உரைக்கப்பட்டுள்ளன. மக்களைக் குறிக்கும் 'களமர், தொழுவர், மள்ளர் இகம்பளர், வினைஞர், உழவர், கடைஞர், இளைஞர், உழவர், புலத்தி, ஊரன், மகிழ்நன், உழவன் போன்ற சொற்களைக் கையாண்டுள்ள சங்க இலக்கிய மருதத்திணைப் பாடல்களின் கருத்துக்கள் விரவிக்கிடக்கின்றன. மருதநில மரங்களான மா, பலா, வாழை, மருது, காஞ்சி, வஞ்சி, மருதம், கமுகஞ்சேனை, கருணை, மஞ்சள், சேம்பு, சாய்செருத்தி, வேழம், மராஅத்து, கரந்தை, வள்ளை, மருதத்துப்பாசி போன்றவற்றைக் குறிப்பிடும் பாடல்களும் அதன் கருத்துக்களும் தொகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. மருத நிலப்

பறைவைகளை நீர்க்கோழி, தாரா, பெருநாரை, மகன்றில், அன்னம், கம்புள், நாரை, குருகு, குயில், சேவல், வெள்ளாங்குருகு, மீன்கொத்தி, வண்டு, நீர் உறைக்கோழி போன்ற பறைவைகளைப் பற்றிய சங்கப் பாடல்கள் கூறியுள்ளமை விளக்கப்பட்டுள்ளன. மருத நில உணவுகளான செந்நெல், வெந்நெல், கள், தேறல், போன்றவை பற்றிச் சங்கப் பாடல்களில் பாடியுள்ளமை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. பல்லியம், மருதப்பண் போன்ற பண் வகைகளும், மருதயாழ் போன்ற யாழ் வகைகளும் இடம்பெற்றதை சங்கப் பாடல்கள் வழி இனம் காணப்பட்டுள்ளன. பறை இசைக்கும் கருவிகளாக முழவு முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளதை வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. விலங்குகளில் எருமை, நீர்நாய், கயல், நண்டு, வாளை, பாம்பு காரான், ஆமை, பகடு, நந்தை, தேரை போன்றவை சங்க இலக்கிய மருதத்திணைப் பாடல்களின் மூலம் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. மருத நிலமக்களின் தொழில்களான நெல்லரிதல், கடாவிடுதல், பயிர்க்குக் களைகட்டல், புனலாடல், குளம் குடைதல் போன்றவை சங்கப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளதை எடுத்துரைக்கப்பட்டள்ளது. மருத நிலப்பூக்களான மருதப்பூ, தாமரை, செங்கழுநீர் பூ, குவளை, பகன்றை, அனிச்சம், ஆம்பல், வேழவெண்பூ, அல்லி, காஞ்சி போன்றன சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ளதை விளக்கப்பட்டுள்ளது. மருத நில உரிப்பொருளான ஊடலும், அதன் நிமித்தமாக இடம்பெற்றுள்ள அகப்பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் கூறியுள்ள செய்திகளைத் தொகுத்துரைக்கப்பட்டள்ளது. மருதத்திணைக்கு ஊடலும் அதன் நிமித்தமுமாக உரிப்பொருள் என்பதற்கு ஏற்ப தலைவன் தலைவி ஊடல் கொண்டுள்ளதை மெய்ப்பிக்கும் வண்ணம் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

References

- Chellam, TV.T. (2002) *Tamilaga Varalarum Panpadum*, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India
- Kalaga Pulavarkulu, (1969) *Kalaga Agarathi*, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Chennai, India.
- Manikkam, V.S. (1962) *Tamil Kadhal*, South India Press, Karaikudi, India
- Maramalaiadikal (1923) *Velan Nagaregam*, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Chennai, India.
- Nakkerar (1968) *Iraiyana Agaporul*, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Chennai, India.
- Parimelagar, (1968) *Thirukural*, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Chennai, India.
- Samy, PL (1991) *Sanga Ilakiyankalil Chedi*, Kodikal Vilakkam, Thirumudi Pathippagam, puducherry, India
- Senkuttuvan, M. (2006) *Tholkappiyamum Thirukural Valviyal Neriyaum Aanmegamum*, Parkar Pathippagam, Chennai, India
- Vijayalakshmi, M. (2013) *Sanga Ilakiya Marutha Nila Magalir*, Doctoral Dissertation, Ethiraj College for Women, Chennai, India

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License